

S I N G U R A T A T E A S I N G U L A R I T Ă T I I

ALEXANDRU LAMBA

Copyright © 2018 Alexandru Lamba
Copyright © 2018 Editura Herg Benet,
pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, fie pe suport fizic, fie pe suport electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă și concept grafic: The Spartan Bureau
Elemente copertă: © dottedyeti | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAMBA, ALEXANDRU
Singurătatea singularității / Alexandru Lamba. – București : Editura Herg Benet, 2018
ISBN 978-606-763-206-4

821.135.1

Tipărit în România

S P E C U L A T I V
H E R G B E N E T
2018

CUPRINS

<i>Focurile lumii celei noi</i>	5
<i>Singurătatea singularității</i>	31
Reculul praștiei.....	33
Bug	51
Troian.....	61
Pando	69
Singur.....	80
Întâiul deșteptat	85
<i>Cei credincioși</i>	89
<i>Vid fandango</i>	107
La început au fost serviciile de calitate	109
Afaceri murdare	129
Marea rățoială	153
<i>Copiii întunericului</i>	171

RECOLUL PRAȘTIEI

M-AM GHEMUIT ÎN COCON și am închis ochii. Detestam ceea ce avea să urmeze. Am expirat prelung, scoțând cât mai mult aer din plămâni, și m-am scufundat. Trebuia să respire lichidul. Ca de fiecare dată, gâtlejul mi s-a strâns convulsiv și-am horcait. M-am forțat, am încercat să-mi înăbuș tusea. N-aveam ce-i face, organismul se opunea din reflex unui lucru atât de nenatural. Senzația de încercare dură câteva secunde, până când plămâniile mi se inundară. Respiram din nou. Mi-am regăsit încet ritmul, fără să mă întind.

Capacul se închise cu un clinchet scurt. După ce ieșiră și ultimele bule de aer, incinta se presuriză în progresie geometrică. Zece, o sută, o mie de atmosfere. Simțurile mi-erau deja amortite de beția adâncurilor când temperatura începu să scadă. Altfel, senzația ar fi fost cumplită. Un vâl negru îmi acoperi privirea. Mai auzeam doar ca prin vis țăcănitul pompelor de răcire. Presiunea mă adâncea în inconștiență, dar mă ținea în viață. Fără ea, fluidele mi-ar fi înghețat instantaneu, iar carnele mi-ar fi fost făcută ferfenită. Ajunsesem aproape de zero Kelvin, pentru că gândul încetă.

REVENI ODATĂ CU SENZAȚIA de frig. Mi-era cumplit de frig, dar pielea mă ardea. La început, am simțit înțepături în tot corpul, apoi m-a cuprins tremurul. Recunoșteam durerea, o simțisem de atâtea ori: efectul curenților turbionari. Eram pătruns de microundele de zeci de gigawați ale sistemelor de resuscitare. Usturimea deveni insuportabilă. Aș fi urlat dacă aș fi putut, dar eram scufundat în lichid.

Supliciul meu nu dură mult. Lucrurile astea, din felicire, niciodată nu durează. Când am văzut capacul culisând deasupra mea, am știut că se terminase. Durerea mă părăsea, pulsând în furnicături. Câteva dâre frânte de lumină ajunseră la mine prin unduirile suprafeței. Mintea mi se limpezea. Fusesem reanimat. Tânărătii dracului, își bătuseră joc de mine!

M-am ridicat în șezut cu un efort neașteptat de mare. Încă tremuram. Poate și din cauza nervilor. Mi-am eliberat căile respiratorii horcăind frânturi de înjurături. Oare ei aveau idee cât de neplăcut era? Am tras aer în piept și-am tușit de câteva ori.

— O să vă terfelesc ca pe niște cârpe! am strigat. N-aveți voie să mă futeți aşa!

Liniște. Nici răspuns, nici zgomot de pași sau orice altceva în jurul meu. M-am agățat cu amândouă mâinile de marginea coconului și m-am tras afară. Neavând destulă forță să mă ridic, nu puteam decât să mă prelungesc peste margine. Mi-am protejat capul cu brațele și m-am pregătit de întâlnirea cu podeaua. Dar asta nu s-a

întâmplat, ci am rămas suspendat cu mai bine de jumătate de trunchi afară din cocon. „Să nu-mi zici că sunt deja în spațiu!“ Nu mi-a zis nimeni, dar mi-a fost destul de clar. Îi înjurasem degeaba. Nu mă auziseră, n-aveau să mă audă nici dacă-mi ceream scuze. „Cât oi fi zăcut?“, m-am întrebat. Nu conta. Epuizarea era aceeași. Mi-am amintit vorbele lui Priest: „Din criogenie nu te trezești cu un zâmbet și-o erecție!“. Eu nu simțeam nimic de la brâu în jos.

Când am mai prins ceva putere, m-am împins de tot afară. Încăperea era în penumbră. Globurile erau stinse, singura lumină venea de la cele câteva hublouri. Mi-am făcut vânt către unul dintre ele. Avea un unghi mic de vizibilitate, dar mi-era suficient. Afară, o perdea de stele curgea lin, de jos în sus. Soarele trebuia să fi fost undeva în spate, pentru că umbrele diferitelor protuberanțe se alungeau pe fuzelaj, palide, foarte palide. Îl lăsasem mult în urmă. Priest ar fi fost în stare să determine unde ne aflam doar după această imagine. Eu nu puteam. „La ce-ți folosește?“ îl întrebam uneori. „Crezi c-or să-ți dea vreo navă fără computer de bord?“

Am privit către coconul lui. După câteva secunde în care ochii mi s-au readaptat la întuneric, am observat că era deschis. Am bâjbâit până la el, abia acum conștientizând bâzâitul aspiratorului de lichid. Se auzea doar de la coconul meu. Mi-am scufundat mâinile în bezna din cuva în care zăcuse colegul meu. Înăuntru nu mai era nimeni, iar lichidul fusese complet evacuat. Îl treziseră mai devreme? De ce?

Deschizând trapa, am plutit afară din dormitorul

Respec cuvelor criogenice. Am dibuit întrerupătorul și globurile prinseră a lumina albăstrui, transformând interiorul navei într-un mozaic monocromatic. Porcăria naibii, duceam cu noi rachete cu sfredel de zeci de megatonne-forță, dar nu ne permiteam un sistem de iluminat decent. Mi-am rotit privirea, căutându-l pe Priest. Nu era prin preajmă.

Mi se făcuse foame. „Camera de zi”, cum îi spuneam noi cilindrului cel mai încăpător, în care, în perioadele de trezire, câtă vreme nu aveam ceva strigător la cer de urgent de făcut, zăceam în hamace și care servea și drept bucătărie. M-am împins cu picioarele în perete către containerul cu alimente. Înăuntru, batoanele nutritive așteptau perfect aliniate. Mâncarea era altă chestie la care făceam economie. Bețele sintetice erau tari și rele la gust, dar, cel puțin, se mâncau ușor în imponderabilitate. Unul lipsea. Am luat eu un altul.

.....

NU ERA NIMENI NICI ÎN CABINA de pilotaj și începea să fie ciudat. Habitaclul navei era compus doar din aceste trei încăperi. Plus closetul, dar și acela era gol. M-am întors în dormitorul criogenic, traversând iarăși camera de zi.

Eram singur.

Am mai trecut de câteva ori prin toate încăperile, de fiecare dată uitându-mă în locuri și mai nefirești, unde cu greu ar fi încăput un om. Cu nenorocita de lumină albastră, chioară, aveam mereu impresia că-mi scapă

detaliiile. Umbrele obiectelor îmi apăreau ca mase compacte de negru, în care trebuia să-mi bag efectiv capul să mă asigur că nu ascundeau ceva. Mă pândea un atac de panică. Am stins toate globurile, pentru că îmi accentuau starea de agitație. Mă descurcam mai bine pe întuneric. „Acum ce fac?”

Trebuia să-mi alung gândul acela ticălos, ca să nu de-raiez. Fără succes. Respirația mi se accelerase. Am privit din nou afară. Umbrele dispăruseră, Soarele – doar o stea ceva mai mare – proiecta discret cercurile hublurilor pe peretele opus. Petele de lumină alunecau încet, ovalizându-se pe măsură ce se apropiau de podea, până când dispăreau. Reapăreau apoi pe tavan, după câteva minute. Normal, m-am gândit, naveta se rotea ușor, pe măsură ce înainta, ca un glonț, cu viteză unghiulară foarte mică. Aș fi putut să calculez, împărțind doi pi la perioada de rotație. Mi-ar fi ieșit o valoare suficient de mică, iar dacă aş fi continuat calculul, raza de numai câțiva metri a habitaclului m-ar fi condus la o centrifugă neglijabilă în orice punct. Și după dimensiunile Soarelui, am estimat că depășisem cu puțin orbita lui Saturn.

Exercițiul mă liniști puțin. Calculele și observațiile concrete erau bune atunci când creierul tindea să o ia razna. Astă trebuia să fac, să mi-l țin ocupat, să mă concentrez asupra...

— Saturn? Ce naiba, nu se poate! am bâiguit.

Trebuia să fi fost trezit doar după ce am fi pătruns în centura Kuiper!

Am așteptat încă un ciclu de rotație. Aveam în

Respectiv memorie imaginile Soarelui de pe orbitele tuturor celor nouă planete și, deși nu aveam eu pretenția că eram în stare să estimez distanța cu precizie de o sută de milioane de kilometri dincolo de Jupiter, ca Priest, nici atât de mult nu mă puteam însela. În preajma lui Pluto, Soarele chiar ar fi părut o stea oarecare. Când răsări din nou, n-am mai putut evita panica.

— Computer, am strigat, unde ne aflăm?

Computerul îmi șopti coordonatele cu voce de starletă porno care mimează orgasmul.

— Mod Morgan-Freeman! l-am întrerupt.

Al dracului Priest, avea să ne tot bage în rahat cu porcăriile lui! Am râs. Măcar depășisem momentul critic. Am repet întrebarea, iar computerul îmi răspunse de data aceasta cu vorbele blajine ale modului Morgan-Freeman. În starea în care eram, nu-mi spuseră mare lucru. Am plutit până în cabina de pilotaj, încă uitându-mă prin crepuscul în toate părțile după colegul meu, și m-am așezat la pupitru. Am atins unul dintre multele ecrane care formau o calotă sferică în fața fotoliului.

— Afisează!

Un punct luminos – nava – apăru peste imaginea schematică a sistemului solar. După poziția în raport cu Saturn, intuiam că de curând îl folosisem pentru o accelerare prin efect de praștie gravitațională.

— Marchează-mi drumul parcurs!

Computerul desenă o spirală, plecând de la orbita Pământului și până la punctul luminos. La intersecțiile cu orbitele lui Jupiter și Saturn, linia era frântă, ceea ce nu putea să însemne decât o schimbare bruscă de direcție.

— Regresie la punctul zero, timpul la scara de unu la trei milioane!

Naveta și giganticii gazoși o luară din loc, mișcându-se invers. Când naveta le traversase orbitele, ambele planete se aflau acolo. Deci intuisem corect. Am atins un alt ecran.

— Acum în progresie. Arată-mi și graficul vitezei!

O curbă prinse a coborî pe al doilea ecran, odată cu deplasarea navetei. La plecarea de pe Terra, aveam mai mult de a treia viteză cosmică, puteam evada din puțul gravitațional al sistemului solar și doar cu atât, însă ar fi durat prea mult. Viteza scădea logaritmic timp de câteva secunde – opt luni de zile în timp real – până când l-am agățat pe Jupiter și ne-am propulsat folosindu-ne de gravitația lui. Acolo câștigasem câțiva kilometri pe secundă, dar am început să-i pierdem imediat. După alte câteva secunde – nouă luni – l-am ajuns din urmă pe Saturn și am mai făcut un salt prin praștie gravitațională, căpătând aproape încă o dată viteză pe care o mai aveam. Iar de atunci trecuse un an, deci simularea ajunsese imediat la poziția actuală. Eram la vreo paisprezece unități astronomice de orbita Pământului.

Nu puteam spune că ce aflatam îmi folosea concret la ceva. Îmi confirmasem doar că fusesem trezit prea devreme și că nu parcursesem nici o treime din drum. Am deschis al treilea monitor și mi-am aruncat o privire pe alarme. Nu bâzâia nimic roșu, deci parametrii tehnici erau în toleranțe, dar i-am verificat mai pe îndelete, interogând pe rând senzorii, cum ar fi făcut Priest.

Unde naiba era Priest?

Respect pentru Computer, ce s-a întâmplat cu Priest?

— Nu înțeleg. Vă rog folosiți întrebările standard!

Mi-am apăcat capul într-o parte și-n cealaltă, făcându-mi ceafa să trosnească. Interfața vocală era un fiasco total. Tânăraia nu reușea decât să recunoască timbrul vocal și să transmită o serie de instrucțiuni standard. Al dracului de folositor! „Va face computerul mult mai prietenos!“, spuseseră. Un rahat! Aveam acasă un robot de menaj cu o interfață de limbaj uman mai complexă.

— Unde e Priest? am mai făcut o încercare.

— Nu dețin această informație.

Era cum nu se putea mai bine. Și când recunoștea instrucțiunile, computerul tot idiot rămânea. Cum să nu dețină informația? Ce însemna chestia asta?

— Unde sunt eu?

— Sunteți în cabina de pilotaj.

Teama începuse să-mi degenerizeze în frustrare. Urma, inevitabil, panica, din nou. Nu puteam fi sigur că Priest plecase odată cu mine. Răspunsul computerului tindea să sugereze contrariul. Nu aveam nicio dovdă că se aflase pe navă. Când imersasem în lichidul criogenic, îmi rupsesem toate legăturile cu lumea exterioară. Dacă-l urcaseră și pe el – congelat – pe navă, îmi era imposibil să știu cu siguranță. Cuva pe care o găsisem deschisă lângă a mea nu era un indiciu suficient. Putea să fi fost așa de când plecasem.

Misiunea însă prevedea doi astronauți. Tot antrenamentul ni-l făcusem împreună, ne pregătisem pentru o operație în duet. Dacă schimbaseră planul, ar fi

trebuit să mă anunțe. N-avea, efectiv, logică să schimbe din mers regulile fără să informeze echipajul. Așa ceva ar fi fost similar cu sabotajul. Dar, din moment ce fusesem trezit atât de devreme, îmi era clar că ceva se schimbase. De ce nu primisem, atunci, niciun mesaj de pe Pământ? Și mai era și acel baton lipsă. Dar și cutiile cu provizii puteau fi incomplete. Nimic nu dovedea nimic. Ai naibii incompetenți tâmpîni care mă trimiseseră pe mine-n spațiu!

— Computer, am mai fost cineva cu mine la bord?

— Nu înțeleg. Vă rog folosiți întrebările standard!

.....

N-O SCOTEA M LA LIMAN CU COMPUTERUL. PUR ȘI SIMPLU NU ERAM ÎN STARE SĂ STORC DE LA EL CEVA UTIL. BA NU ÎNTELEGEA, BA NU AVEA INFORMAȚII.

Pe Pământ, când aveam o problemă dificilă la care trebuia să rumeg, mă ajuta o plimbare. Aici nu puteam decât să șopăi de colo-colo prin camera de zi, împingându-mă cu mâinile și picioarele în pereți. Mesajul meu trebuia să ajungă la Pământ dintr-o clipă într-alta. Încă două ore și ar fi trebuit să primesc confirmarea automată. Apoi, după o altă perioadă, cât le-o fi luat ca să-mi compună răspunsul, aş fi avut și instrucțiunile de la bază.

Între timp, nu puteam decât să caut singur motivul pentru care fusesem trezit atât de devreme, analizând algoritmul computerului. Modificările decizionale, de orice fel, ar fi trebuit să se regăsească în cod. Dar a mă apucă să-l parcurg metodic ar fi fost inutil. Am revenit

În cabina de pilotaj și am afișat câteva fișiere pe o co-loană de monitoare. M-am concentrat asupra găsirii su-brutinei care ducea la execuția secvenței de dezghețare anticipată. Interfața vocală nu mă ajuta deloc, trebuia să analizez funcțional blocurile decizionale, aducându-le în calupuri pe ecrane. Și să sper să găsesc ceva comen-tarii. O muncă de Sisif. Mi-am dat seama repede că numărul de căi prin care se putea ajunge la evenimentul care mă interesa pe mine era imens. Chiar și a-l calcula cu formulele logicii combinaționale era costisitor. Iar filele de tip *log* erau ciuntite. În modul operațional, compu-terul nu înregistra eveniment cu eveniment. Asta o făcea doar la testare. Mi-am pierdut treptat concentrarea. Diagramele schemelor logice îmi jucau înaintea ochilor cu liniile întreținându-se haotic.

Ochii mă usturau și-mi lăcramau. Ticălos sistem! Puteam doar să presupun că ajunsese într-un punct în care avusese nevoie de intervenție umană. Dar ar fi trebuit să apeleze baza, nicidcum să mă resusciteze pe mine! Și ce naiba se întâmplase cu Priest?

Nu, nu-mi permitem să deraiez din nou. Trebuia să rămân ancorat într-o activitate concretă. Mai puteam studia documentația expediției, la care aveam acces. Am răsfoit-o pe îndelete. Ea nu mergea la nivelul de detaliere de care aş fi avut eu nevoie, nu conținea lista de echipamente, componența echipajului sau momen-tele în care fiecare etapă ar fi trebuit să fie executată, dar ceea ce conținea nu fusese cu nimic schimbat față de varianta pe care o studiasem – și semnasem – înainte de lansare.

Misiunea noastră era să cercetăm diferite obiecte din centura Kuiper, să estimăm posibilitatea valorificării lor. După construcția Clarke-Ramei, Terra duce lipsă de metal, iar trimiterea de asteroizi de dimensiuni reduse de la periferie către Pământ era o operațiune la în-demână. Metoda fusese aplicată și perfecționată în in-elul de asteroizi dintre Marte și Jupiter, cu un asemenea succes, încât pe viitor se dorea aplicarea ei în mult mai bogata centură Kuiper. Noi eram pionierii, proiectul-pi-lot. Trebuia doar să dăm câte un bobârnac bolovanilor, să-i destabilizăm de pe orbită, și gravitația solară ar fi fă-cut restul. Bine, ajutată de rachetele care rămâneau ferm însipite în corpurile dure, pentru eventuale compensări.

Calculele matematice ale traiectoriei de bază erau sarcina computerului. Asteroizii aveau să evite celelalte planete și să ajungă la Pământ exact sub unghiul și cu viteza care să îi așeze pe orbite joase, stabile, devenind sateliți minusculi. O suită de ecuații dezarmant de la-borioasă pentru om, dar pe care computerul o rezolva în câteva secunde. Și o făcea bine, altfel... Riscul fusese evaluat și acceptat, eficiența operațiunilor de minerit cosmic pe orbita Pământului fiind mult mai mare decât la periferia sistemului solar. Poate tocmai pentru a-i lăsa cât mai mult din procesoare pentru calcule îi puseseră o asemenea interfață vocală primitivă.

— De ce m-ai trezit?

— Nu înțeleg. Vă rog...

— De ce ai alterat planul inițial?

— Nu înțeleg. Vă rog folosiți întrebările standard!

Mașinăria asta avea să se joace cu destinele Terrei!